

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 14.206 van 17 juli 2008
in de zaken RvV X en X II**

In zake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van hun
minderjarige kinderen
X
X
X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 april 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 maart 2008 waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partijen op 24 april 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Sint-Jans-Molenbeek van 20 maart 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in uitvoering van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikkingen van 30 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. LIPS en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart de Armeense nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1960 te Tapekaran.

Verzoekster verklaart de Armeense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 22 januari 1974.

Op 25 mei 2004 dienden verzoekers een asielaanvraag in, die op 9 augustus 2004 werd afgesloten met een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende de weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 7 maart 2007 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 maart 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingen-wet onontvankelijk en geeft hij de instructie aan de burgemeester om aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. Dit zijn de bestreden beslissingen die verzoekers op 16 april 2008 ter kennis werden gebracht en waarvan de motivering luidt als volgt:

"In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 25.05.2004 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, werkbereid zouden zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 al 2 van de wet van 15.12.1980

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 25.05.2004 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 10.08.2004 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 12.08.2004. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het argument dat de zus van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 10/08/2004 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Verder dient opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van G., K. steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Bijgevolg kan opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Wat betreft G., A. komt daarbij nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)

Het feit dat betrokkenen zich beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus zoals gesteld in de Europese richtlijn 2004/83/EG, omgezet in Belgische wetgeving, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkenen hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dienen op te starten en deze procedure niet valt onder de bevoegdheid van de Dienst Humanitaire Regularisaties.

Wat de problemen in het land van herkomst betreft dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat hun fundamentele rechten geschonden zouden worden of dat zij onrechtmatig en/of disproportioneel vervolgd zouden worden bij een terugkeer. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat de fundamentele rechten van betrokkenen geschonden zouden worden of dat zij onrechtmatig en/of disproportioneel vervolgd zouden worden bij een eventuele terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar de door de advocaat gestelde instabiele politieke situatie van Armenië kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar deze bewering handelt over de algemene toestand van Armenië en betrokkenen geen bewijzen leveren dat hun persoonlijke leven in gevaar zou zijn. Bovendien voegen de verzoekers geen enkel nieuw persoonlijk element toe met betrekking tot hun persoonlijke situatie in hun land van herkomst aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van het huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat aan betrokkenen niet wordt gevraagd om terug te keren naar Armenië. De Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor Armenië inzake aanvragen om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 is immers gelegen te Moskou.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de

Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

– Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 10/08/2004

– Betrokkenen maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 14/05/2004. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.”

De beslissing van 20 maart 2008 van de burgemeester van Sint-Jan-Molenbeek houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in uitvoering van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken luidt als volgt:

“Article 7. alinéa 1^a, 2°, de la loi du 15/12/80: demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément de l'article 6 ou ne pas apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé.

2. Over de rechtspleging.

In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de ontvankelijkheid.

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het gebrek aan belang. De verwerende partij stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers dan niet meer illegaal in het Rijk zouden verblijven of een wijziging met zich zou meebrengen ten aanzien van hun (illegale) verblijfssituatie.

3.2. Er is een onderscheid tussen de ontvankelijkheid wat het voorwerp betreft en de ontvankelijkheid wat de persoon betreft. Verzoekers getuigen van het rechtens vereiste persoonlijk belang, al was het maar door het feit dat het bestreden bevel hun persoonlijke rechtstoestand betreft en zij er rechtstreeks door worden geraakt. Bovendien kan zelfs wanneer de minister van Binnenlandse Zaken slechts over een gebonden bevoegdheid zou beschikken, de afgifte van het bevel met een onwettigheid bekleed zijn. Aangezien verzoekers een dergelijke onwettigheid, klevende aan het bevel in hun middelen aanvoeren, dienen de middelen te worden onderzocht. De exceptie kan derhalve niet worden aangenomen (R.v.St., nrs. 97.206, 28 juni 2001; 129.004, 9 maart 2004).

4. Onderzoek van het beroep.

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) en van het beginsel van behoorlijk bestuur 'patere legem quam ipse fecisti'.

4.1.1. Verzoekers voeren aan dat de motiveringsplicht geschonden is omdat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Ten eerste stellen verzoekers dat ze niet meer persoonlijke documenten kunnen aanbrengen dan deze die zij in het verleden hebben aangebracht. Verzoekers menen dat hun verklaringen geloofwaardig zijn. Hiervoor verwijzen ze ook naar hun asielaanvraag, daar de buitengewone omstandigheden met hun asielrelaas samenvallen. Verzoekers wijzen erop dat de Commissaris-generaal op geen enkel moment aangeeft dat hun relaas frauduleus zou zijn. Ten tweede stellen verzoekers dat de verwerende partij haar eigen argumentatie in de bestreden beslissing niet gelooft daar ze aan de bestreden beslissing toevoegt dat verzoekers geen gevaar lopen omdat ze in het slechtste geval naar Moskou kunnen gaan. Ten derde stellen verzoekers dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden op welke informatiebron de verwerende partij zich steunt om te besluiten dat het leven, de fysieke integriteit of vrijheid van verzoekers vandaag niet langer risico zouden lopen en/of dat verzoekers naar Moskou zouden kunnen afreizen om op regelmatige wijze een aanvraag overeenkomstig artikel 9, tweede lid in te dienen. Daarenboven wijzen verzoekers erop dat, indien ze naar Rusland moeten terugkeren, daar ze als illegalen zullen moeten leven.

4.1.2. De verwerende partij stelt dat de formele motiveringsplicht niet geschonden is, daar de bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed is, aangezien daarin zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Voorts stelt de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde vage beschouwingen aan de vaststellingen geen afbreuk kunnen doen, te meer nu verzoekers hun aanvraag afdoende dienen te ondersteunen, er wordt vastgesteld dat verzoekers geen begin van bewijs voorleggen en verzoekers geen kandidaat-vluchteling meer zijn.

4.1.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vervatte uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Daarbij kan er enkel rekening gehouden worden met de stukken die voor de bestreden beslissing ter kennis van de verwerende partij gebracht worden.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet in.

Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048 van 20 juli 2000).

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat ze niet meer persoonlijke documenten kunnen aanbrengen dan deze die zij in het verleden hebben aangebracht hebben. Verzoekers menen dat hun verklaringen geloofwaardig zijn. Hiervoor verwijzen ze ook naar hun asielaanvraag, daar de buitengewone omstandigheden met hun asielrelaas samenvallen. Verzoekers wijzen erop dat de Commissaris-generaal op geen enkel moment aangeeft dat hun relaas frauduleus zou zijn. Verzoekers voeren als buitengewone omstandigheden aan:

- De problemen in het land van herkomst (verzoekers schoonbroer werd vermoord en verzoeker deserteerde uit het leger).
- De problemen die ze tijdens hun vlucht ondervonden hebben.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de minister de desertie van verzoeker niet ter discussie stelt. De bestreden beslissing stelt dat:

“Wat de problemen in het land van herkomst betreft dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat hun fundamentele rechten geschonden zouden worden of dat zij onrechtmatig en/of disproportioneel vervolgd zouden worden bij een terugkeer. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat de fundamentele rechten van betrokkenen geschonden zouden worden of dat zij onrechtmatig en/of disproportioneel vervolgd zouden worden bij een eventuele terugkeer volstaat niet als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar de door de advocaat gestelde instabiele politieke situatie van Armenië kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid dat deze bewering handelt over de algemene toestand van Armenië en betrokkenen geen bewijzen leveren dat hun persoonlijk leven in gevaar zou zijn.”

Uit het geheel van de uit de bestreden beslissing geciteerde passage blijkt dat de verwerende partij verzoekers verwijt geen begin van bewijs voorgelegd te hebben van hun vrees dat hun fundamentele rechten geschonden zouden worden of dat zij onrechtmatig en/of disproportioneel vervolgd zouden worden bij een terugkeer omwille van verzoekers desertie. Het is niet kennelijk onredelijk om minstens een begin van bewijs te verwachten van verzoekers, wanneer zij stellen een gegronde vrees te hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen documenten hebben neergelegd die betrekking hebben op hun buitengewone omstandigheden. Verzoekers hebben wel aanbevelingsbrieven en schoolattesten neergelegd. In casu, met betrekking tot hun buitengewone omstandigheden, beperken ze zich tot blote beweringen zonder deze te staven met een begin van bewijs. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt betreffen de door verzoekers aangehaalde rapporten (die ze in het kader van hun asielaanvraag neergelegd hebben) de algemene toestand in Armenië en leveren verzoekers geen persoonlijke bewijzen van hun moeilijkheden in Armenië. Daarenboven meldt de beslissing van de Commissaris-generaal van 9 augustus 2004 dat *“Gelet op bovenstaande vaststellingen en uw vrees ten aanzien van de Armeense autoriteiten is het bijgevolg bijzonder merkwaardig dat u, of iemand in uw naam, zich in februari 2004 tot de Armeense overheid, meerbepaald de burgemeester van uw vroegere verblijfplaats, heeft gewend om een bevestiging van inschrijven op dit adres te bekomen en dit document dan ook probleemloos heeft kunnen verkrijgen. U vermeldt voor het Commissariaat-generaal immers niets over eventuele problemen naar aanleiding van het verkrijgen van dit document.”* In zekere mate wordt er getwijfeld aan verzoekers relaas. In hun aanvraag om machtiging tot verblijf laten verzoekers na bewijsstukken of een begin van bewijs aan te brengen van hun buitengewone omstandigheden. Met zulk gedrag verzuimen verzoekers aan hun plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Zij tonen evenmin aan dat de feiten die door de Commissaris-generaal gedefinieerd zijn als behorend tot het gemene recht zullen leiden tot het bestaan van omstandigheden die een aanvraag in hun land van herkomst “bijzonder moeilijk” maken. De Raad beklemtoont nogmaals dat ze alleen rekening kan houden met de stukken die de verwerende partij ter kennis waren gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. Daar waar verzoekers in hun repliekmemorie stellen dat de verwerende partij kennis had moeten hebben van deze rapporten, wijzigt dit niks aan de plicht die op verzoekers rust om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone

omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Waar verzoekers stellen dat de verwerende partij haar eigen verklaringen niet gelooft daar ze aan de bestreden beslissing toevoegt dat verzoekers geen gevaar lopen omdat ze in het slechtste geval naar Moskou kunnen gaan, wijst de Raad verzoekers erop dat dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing berust. In de bestreden beslissing staat geschreven dat: *“Bovendien dient opgemerkt te worden dat aan betrokkene niet wordt gevraagd om terug te keren naar Armenië. De Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor Armenië inzake aanvragen om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 is immers gelegen te Moskou.”* Verzoekers weerleggen dit niet en tonen evenmin aan dat hun verblijf in Moskou illegaal dient te zijn of het bijzonder moeilijk maakt om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Waar verzoekers stellen dat niet kan afgeleid worden op welke informatiebron de verwerende partij zich steunt om te besluiten dat het leven, de fysieke integriteit of vrijheid van verzoekers vandaag niet langer risico zou lopen, berust dit eveneens op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In casu stelt de bestreden beslissing dat:

“Wat de problemen in het land van herkomst betreft dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat hun fundamentele rechten geschonden zouden worden of dat zij onrechtmatig en/of disproportioneel vervolgd zouden worden bij een terugkeer. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat de fundamentele rechten van betrokkenen geschonden zouden worden of dat zij onrechtmatig en/of disproportioneel vervolgd zouden worden bij een eventuele terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar de door de advocaat gestelde instabiele situatie van Armenië kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar deze bewering handelt over de algemene toestand van Armenië en betrokkenen geen bewijzen leveren dat hun persoonlijk leven in gevaar zou zijn.

Bovendien voegen verzoekers geen enkel nieuw persoonlijk element toe met betrekking tot hun persoonlijke situatie in hun land van herkomst aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van het huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij zich zowel steunt op de verklaringen en aangebrachte artikelen van verzoekers als op de asielprocedure, om dan te concluderen dat verzoekers onvoldoende bewijselementen aangebracht hebben om hun buitengewone omstandigheden aan te tonen. Bijgevolg maakt de verwerende partij geen gebruik van externe informatie-bronnen.

Waar verzoekers argumenteren dat de bestreden beslissing niet vermeldt op welke bron ze zich steunt om te stellen dat verzoekers naar Moskou zouden kunnen afreizen om op regelmatige wijze een aanvraag overeenkomstig artikel 9, tweede lid in te dienen, wijst de Raad verzoekers erop dat de bevoegde diplomatieke of consulaire instantie voor Armenië het consulaat in Moskou is. Daarom verwijst de verwerende partij naar Moskou.

In zoverre verzoekers stellen dat zij wel een buitengewone omstandigheid hebben aangetoond daar het beroep bij de Raad van State nog hangende is, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing geheel terecht stelt dat de procedure bij de Raad van State geen schorsende werking heeft en geen recht op verblijf opent. De beslissing van de Commissaris-generaal is rechtsgeldig en uitvoerbaar tenzij en tot de Raad van State

over het ingediende beroep anders over zou beslissen. Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te verwijzen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en erop te duiden dat de asielprocedure reeds werd afgesloten, alsook dat verzoekers geen andere elementen hebben aangevoerd die een andere beoordeling dan deze van voornoemde asielinstantie wettigen en hieruit te concluderen dat verzoekers geen buitengewone omstandigheid hebben aangetoond. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, diende de bestreden beslissing niet tot de ontvankelijkheid van hun aanvraag te besluiten.

Verzoekers maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister heeft in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangevoerde grieven maken een schending van de materiële motiveringsplicht geenszins aannemelijk.

4.2. Met betrekking tot het beginsel "patere legem quam ipse fecisti" voeren verzoekers geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

4.3. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2008 voeren verzoekers in een eerste middel de schending aan van de artikelen 29/18 en 51/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekers worden deze artikelen geschonden daar de bestreden beslissing in het Frans genomen is.

4.3.1. Vooreerst wijst de Raad verzoekers erop dat er geen artikel 29/18 van de Vreemdelingenwet bestaat. Ten tweede is artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet alleen toepasselijk op asielaanvragen en kan het bijgevolg in casu niet dienstig ingeroepen worden. Ten overvloede wijst de Raad verzoekers erop dat een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten een politiemaatregel is en derhalve geen "akte" waaromtrent verzoekers als particulier het gebruik van een bepaalde taal kunnen eisen. Het bestreden bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van verzoekers, maar een ambtshalve politiemaatregel (R.v.St., nr. 154.741, 10 februari 2006) opgesteld door de gemeente Sint-Jans-Molenbeek, gelegen in het tweetalig administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad. Artikel 41 van de wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 is niet van toepassing. Evenmin is artikel 20 van de wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, van toepassing

Het middel is onontvankelijk.

4.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2008 voeren verzoekers in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

4.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002; R.v.St., nr.

113.439, 10 december 2002; R.v.St., nr.144.471, 17 mei 2005). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen is. In casu wordt gemotiveerd dat onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk werd gesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Waar verzoekers stellen dat het bevel van 20 maart 2008 onvolledig gemotiveerd is, daar het niet alle motieven overgenomen heeft van de beslissing van 12 maart 2008 waarin de gemachtigde van de minister de opdracht geeft tot het uitrekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient er opgemerkt te worden dat dit niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Vooreerst betreft dit onderdeel van de beslissing van 12 maart 2008 een instructie aan de burgemeester. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk welk belang ze hebben, nu verzoekers het hoofdmotief van de bestreden beslissing – namelijk dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben – niet betwisten.

In de mate dat de beslissing van 12 maart 2008 de instructie inhoudt aan de burgemeester om door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij aan verzoekers het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, is deze kennisgeving geen aanvechtbare rechtshandeling daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van verzoekers niet wijzigt noch beoogt te wijzigen.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

4.5. In hun repliekmemoirie beroepen verzoekers zich op artikel 39/76, al 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekers aldus een nieuw middel inroepen. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemoirie wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door verzoekers ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en verzoekers tonen niet aan waarom zij dit middel niet in hun verzoekschrift tot nietigverklaring hebben uiteengezet. Derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beroepen tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.